

Írta: **Robert D. Hales** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Önrendelkezés: létfontosságú az élet tervében

Amikor úgy döntünk, hogy Krisztushoz jövünk, magunkra vesszük az Ő nevét és követjük a szolgálait, akkor előbbre jutunk az örök élethez vezető ösvényen.

Nemrég levelet kaptam valakitől, aki már jó ötven éve a barátom, de nem tagja az egyházunknak. Küldtem neki némi evangéliumi olvasnivalót, amire így reagált: „Elsőre nehéz volt értelmezni a jellegzetes mormon kifejezéseket, például az *önrendelkezést*. Talán hasznos lenne hozzá egy rövid szójegyzék.”

Meglepődtem rajta, hogy nem értette, mit értünk az *önrendelkezés* szó alatt. Egy online szótárhoz fordultam. Az *önrendelkezés* szó 10 meghatározása és szóhasználata közül egyik sem fejezte ki cselekvésre irányuló döntéshozatalt. Mi azt tanítjuk, hogy az önrendelkezés Istentől kapott képesség és kiváltság arra, hogy önmagunk cselekedjünk, ne pedig velünk cselekedjenek.¹ Az önrendelkezés felelősségteljes cselekvést jelent, mikor felelősséget vállalunk a tetteinkért. Önrendelkezésünk létfontosságú a szabadulás tervében. Gyakorlásával „szabadon választhatjuk a szabadságot és az örök életet, minden

ember nagy Közbenjárója által, vagy választhatjuk a fogságot és a halált, az ördög fogsága és hatalma szerint”².

Az ismert himnusz szavai hamar megtanítják ezt a tantételt:

*Értsd meg, szabad a választás,
Hogy mié válsz, csak rajtad áll.
Ez Isten örök törvénye –
Ő nem kényszerít a mennybe.³*

Barátom és a többi jóra való férfiak és nők kérdésére válaszolva hadd meséljek bővebben arról, hogy mit tudunk az önrendelkezés fenti jelentéséről.

Mielőtt a földre jöttünk volna, Mennyei Atyánk elénk tárta a szabadulás tervét, mely terv értelmében a földre jövünk és testet kapunk, választunk, hogy jót vagy gonoszt cselekszünk-e, és fejlődünk, hogy olyanná váljunk, mint Ő, majd pedig örökké Vele éljünk.

Önrendelkezésünk – annak képessége, hogy választhatunk és magunk

cselekedhetünk – elengedhetetlen része volt ennek a tervnek. Önrendelkezés nélkül nem tudnánk jó döntéseket hozni és fejlődni. Igaz, önrendelkezéssel is hozhatunk rossz döntéseket, követhetünk el bűnt, és elveszíthetjük annak lehetőségét, hogy újra Mennyei Atyánkkal lehessünk. Éppen ezért adatott egy Szabadító, aki szenved a bűneinkért, és megvált minket, ha mi bűnbánatot tartunk. Végtelen engesztelésével megvalósította „az irgalom tervét, hogy eleget tegyen az igazságosság követelményeinek”⁴.

Miután Mennyei Atyánk elénk tárta tervét, Lucifer előlépett, mondván: „...küldj engem..., és az egész emberiséget megváltom, hogy egyetlen lélek sem vessz el..., add hát nekem a neked járó tiszteletet.”⁵ Atyánk elvetette ezt a tervet, mert az megtagadta volna tőlünk az önrendelkezésünket. Valójában ez a lázadás terve volt.

Akkor Jézus Krisztus, Mennyei Atyánk kezdetől fogva Szeretett és Választott Fia önrendelkezését gyakorolva így szólt: „...Atyám, a te akaratod legyen meg, és a dicsőség legyen tiéd mindörökké.”⁶ Ő lett a Szabadítónk – a világ Szabadítója.

Lucifer lázadása miatt hatalmas lelki viszály vette kezdetét. Mennyei Atyánk minden gyermekének lehetősége nyílt a Mennyei Atyánktól kapott önrendelkezés gyakorlására. Mi úgy döntöttünk, hogy hiszünk a Szabadítóban, Jézus Krisztusban – Őhöz jövünk, követjük és elfogadjuk Mennyei Atyánk javunkra szolgáló tervét. Mennyei Atyánk gyermekeinek egyharmadában azonban nem volt meg a Szabadító követéséhez szükséges hit, és úgy döntöttek, hogy inkább Lucifert, vagyis Sátánt követik.⁷

Isten ekkor azt mondta: „Tehát, mivel az a Sátán fellázadt ellenem, és az ember önrendelkezésének elpusztítására törekedett, amelyet én, az Úristen

adtam neki..., letaszítottam”⁸. Akik Sátánt követték, elveszítették annak lehetőségét, hogy halandó testet kapjanak, a földön éljenek és fejlődjenek. Oly módon használták az önrendelkezésüket, hogy végül elveszítették.

Ma Sátánnak és követőinek csak arra van hatalmuk, hogy kísérsenek, és próbára tegyenek minket. Egyetlen örömük abból ered, ha minket is olyan boldogtalanná tesznek, amilyenek ők maguk⁹; csak akkor boldogok, ha mi nem engedelmessé válunk a parancsolatoknak.

De gondolatok csak bele: halandóság előtti állapotunkban úgy döntöttünk, hogy a Szabadítót, Jézus Krisztust követjük. És mivel ezt tettük, a földre jöhettünk. Tanúbizonyítást teszünk arról, hogy ha most, míg itt vagyunk a földön, ugyanúgy meghozzuk a Szabadító követésére irányuló döntést, akkor az örökkévalóságban még nagyobb áldást fogunk kapni. Egy azonban biztos: továbbra is a Szabadító követését kell választanunk. Az örökkévalóság forog kockán, és az önrendelkezésünk bölcs használata, valamint a cselekedeteink létfontosságúak ahhoz, hogy örök életet nyerjünk.

Szabadítónk élete során megmutatta nekünk, hogyan használjuk az

önrendelkezésünket. Kisfiú korában Jeruzsálemben járva tudatosan úgy döntött, hogy Atyja dolgaival foglalkozdik.¹⁰ Szolgálatában engedelmesen Atyja akaratának megtétele mellett döntött.¹¹ A Gecsemáné kertjében azt választotta, hogy minden dolgot elszeneved, mondván: „...ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen! És angyal jelenék meg néki mennyből, erősítvén őt.”¹² A kereszten úgy döntött, hogy szeretni fogja ellenségeit, és így imádkozott: „Atyám! Bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekszenek.”¹³ Aztán, hogy valóban megmutathassa, hogy Önmaga választ, magára hagyatott. „[Atyám,] miért hagytál el engemet?”¹⁴ – kérdezte.

Végül önrendelkezését a mindvégig kitartás megtételéhez gyakorolta, míg nem kijelenthette: „Elvégeztetett!”¹⁵

Bár „megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan”¹⁶, minden döntésével és minden tétével gyakorolta önrendelkezését, hogy a Szabadítónk lehessen, és szétörje számunkra a bűn és a halál béklyóit. Tökéletes életével megtanította nekünk, hogy amikor Mennyei Atyánk akaratának megtételét választjuk, megőrizzük az önrendelkezésünket, mely által kitágulnak a lehetőségeink és fejlődhetünk.

Ennek az igazságnak a bizonyítéka mindenhol megtalálható a szentírásokban. Jób mindenét elveszítette, mégis úgy döntött, hogy hű marad, és elnyerte Isten örökkévaló áldásait. Mária és József úgy döntöttek, hogy az angyal figyelmeztetésére hallgatva Egyiptomba menekülnek, és megóvták a Szabadító életét. Joseph Smith úgy döntött, hogy követi Moróni utasításait, és a visszaállítás kibontakozott, ahogy azt megjövendölték. Amikor úgy döntünk, hogy Krisztushoz jövünk, magunkra vesszük az Ő nevét és követjük a szolgálóit, akkor előbbre jutunk az örök élethez vezető ösvényen.

Halandó utunk során érdemes ésszel tartani, hogy ennek ellenkezője is igaz: amikor nem tartjuk be a parancsolatokat és nem hallgatunk a Szentlélek készítéseire, akkor beszűkülnek a lehetőségeink, és kevésbé leszünk képesek a cselekvésre és az előre haladásra. Amikor Káin kioltotta fivére életét, mert Sátánt jobban szerette Istennél, megtorpant a lelki fejlődése.

Fiatalon megtanultam egy fontos leckét arról, hogyan szabnak határt szabadságunknak a tetteink. Egy napon édesapám megbízott a fapadló lakkozásával. Úgy döntöttem, hogy

az ajtónál kezdem és *befelé* haladok a szobában. Már majdnem készen voltam, amikor észrevettem, hogy nem hagytam magamnak kivezető utat. A másik oldalon nem volt sem ablak, sem ajtó. Szó szerint befestetem magam a sarokba. Nem volt hova mennem. Beszorultam.

Amikor engedetlenek vagyunk, lelki értelemben befestjük magunkat a sarokba, és saját döntéseink fogságába esünk. Bár lelki értelemben beszorulunk, de mindig van kivezető út. A bűnbánathoz hasonlóan a visszafordulás és az újonnan lakkozott padlón való átgyaloglás is több munkával jár – sok-sok átsziszolással! Az Úrhoz való visszatérés nem könnyű, de megéri.

Ha megértjük a bűnbánat kihívását, akkor értékeljük a Szentlélek áldásait, hogy irányítja önrendelkezésünket, valamint Mennyei Atyánkat, aki parancsolatokat ad nekünk, majd megerősít és támogat minket azok betartásában. Belátjuk, a parancsolatok iránti engedelmség végső soron hogyan védelmezi az önrendelkezésünket.

Ha például betartjuk a Bölcsesség szavát, megmenekülünk a megromlott egészség és a függőség fogságától, melyek szó szerint megfosztanának bennünket attól a képességünktől, hogy mi cselekedjünk.

Ha engedelmeskedünk a tanácsnak, mely szerint már most kerüljük az adósságot vagy másszunk ki belőle, akkor önrendelkezésünket használva a rendelkezésre álló keretünket szabadon használhatjuk mások segítségére és megáldására.

Ha követjük a próféták tanácsát, mely szerint tartunk családi estet, családi imát és családi szentírás-tanulmányozást, otthonaink gyermekeink lelki fejlődésének melegágyává válnak. Tanítjuk nekik az evangéliumot, bizonyosságot teszünk, kifejezzük irántuk érzett

szerepetünket, és meghallgatjuk őket, amikor az érzéseikről és a tapasztalataikról mesélnek. Igazlelkű döntésekkel és cselekedetekkel kiszabadítjuk őket a sötétségből azáltal, hogy még inkább képessé tesszük őket, hogy a világosságban járjanak.

A világ sok téveszmét tanít az önrendelkezésről. Sokan azt gondolják: együnk, igyunk és vigadjunk, „ha úgy léssen, hogy bűnösök vagyunk, Isten megver majd néhány vesszőcsapással, és a végén megszabadulunk”¹⁷. Mások a világiasságra esküsznek, és megtagadják Istent. Meggyőzik magukat arról, hogy nincs „minden dologban ellentét”¹⁸, tehát „bármit tesz az ember, az nem bűn”¹⁹. Ez megsemmisíti „Isten bölcsességét és örökkévaló céljait”²⁰.

A világ világius tanításaival ellentétben a szentírások arra tanítanak minket, hogy igenis van önrendelkezésünk, és ennek igazlelkű gyakorlása mindig hatással van a lehetőségeinkre, és arra, hogy mennyire vagyunk képesek azok megragadására és az örök fejlődésre.

Ezt példázza az, amikor Sámuel prófétán keresztül az Úr egyértelmű parancsolatot adott Saul királynak:

„Engem küldött az Úr, hogy királylyá kenjelek fel téged...; most azért figyelj az Úr beszédének szavára. [...]”

Menj és verd meg Amáleket, és pusztítsátok el mindenét”²¹.

Saul azonban nem követte az Úr parancsát. Viselkedését én „szelektív engedelmségnek” nevezem. Saját bölcsességére támaszkodva megkímélte Agág király életét, és elhozta a juhok, az ökrök és más állatok legjavát.

Az Úr kinyilatkoztatta ezt Sámuel prófétának, és elküldte, hogy vonja meg Saultól a királyi rangot. Amikor a próféta megérkezett, Saul így szólt: „Én végrehajtam az Úrnak parancsolatját.”²²

A próféta azonban tudta, hogy nem így van, és megkérdezte: „Micsoda az a juhbégetés, mely füleimbe hat és az ökörbógés, melyet hallok?”²³

Saul másokat hibáztatva mentette magát, mondván, hogy az emberek azért tartották meg az állatokat, hogy áldozatokat mutassanak be az Úrnak. A próféta válasza világos volt: „Vajjon kedvesebb-e az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmség? Ímé, jobb az [Úr parancsolatai iránti] engedelmség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél!”²⁴

Végül Saul vallomást tett, mondván: „Vétkeztem, mert megszegtem az Úrnak szavát és a te beszédedet; de mivel féltem a néptől, azért hallgattam szavokra.”²⁵ Mivel Saul nem mindenben, hanem csak szelektíven engedelmeskedett, elvesztette annak lehetőségét és a fölötti önrendelkezését, hogy király legyen.

Testvéreim, vajon mi mindenben hallgatunk az Úr és prófétái szavára? Avagy Saulhoz hasonlóan szelektív engedelmséget gyakorlunk, és félünk az emberek véleményétől?

Elismerem, hogy mindannyian követünk el hibákat. A szentírások arra tanítanak: „...mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül”²⁶. Akik a múlt hamislelkű döntéseinek fogságában találják magukat, sötét sarokba szorítva, az önrendelkezésük igazlelkű gyakorlásával járó áldások teljessége nélkül, azoknak azt mondom: szeretünk titeket. Gyertek vissza! Gyertek ki a sötét sarokból a világosságra! Még ha újonnan lakkozott padlón kell is átmennetek, megéri. Bízatok benne, hogy „Krisztus Engesztelése által az egész emberiség [titeket és engem is beleértve] megszabadulhat, ha engedelmeskednek az Evangélium törvényeinek és szertartásainak”²⁷.

Amikor elközelgett az engesztelés órája, a Szabadító elmondta nagyszerű közbenjáró imáját. Mindannyiunkról szólt, amikor azt mondta: „Atyám, a kiket nékem adtál, akarom, hogy a hol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, a melyet nékem adtál”²⁸. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.”²⁹

Különleges tanúbizonyságot teszem arról, hogy Ők élnek. Ha igazlelkűen gyakoroljuk az önrendelkezésünket, megismerjük Őket, hasonlóbakká válunk Őhozzájuk, és felkészülünk arra a napra, amikor „minden térd meghajlik, és minden száj megvallja”³⁰, hogy Jézus a Szabadítónk. Kövessük továbbra is Őt és a mi Örökkévaló Atyánkat, ahogy azt kezdetben tettük, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 2 Nefi 2:26.
2. 2 Nefi 2:27.
3. „Know This, That Every Soul Is Free,” *Hymns*, no. 240.
4. Alma 13:15.
5. Mózes 4:1.
6. Mózes 4:2.
7. Lásd Tan és a szövetségek 29:36.
8. Mózes 4:3.
9. Lásd 2 Nefi 2:27; lásd még 2 Nefi 9:9.
10. Lásd Lukács 2:49.
11. Lásd 3 Nefi 27:13.
12. Lukács 22:42–43.
13. Lukács 23:34.
14. Máté 27:46; Márk 15:34.
15. János 19:30.
16. Zsidók 4:15.
17. 2 Nefi 28:8.
18. 2 Nefi 2:11.
19. Alma 30:17.
20. 2 Nefi 2:12.
21. 1 Sámuel 15:1, 3.
22. 1 Sámuel 15:13.
23. 1 Sámuel 15:14.
24. 1 Sámuel 15:22.
25. 1 Sámuel 15:22.
26. Rómabeliek 3:23.
27. Hittételek 1:3.
28. János 17:24.
29. János 17:3.
30. Móziás 27:31.

Írta: **Quentin L. Cook** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Legyen világosság!

Egyre becstelenebb világunkban a vallási hitelveken alapuló értékeknek feltétlenül meg kell jelenniük a nyilvánosságuk szülő beszédekben.

Múlt hónapban ünnepeltem a születésnapomat. Feleségem, Mary, a remény és a hit dalait tartalmazó CD-t adott nekem ajándékba, egy Vera Lynn nevű híres brit énekesnő dalait, aki a második világháború sötét napjaiban igyekezett lelket önteni a hallgatóiba.

Egy történet is megbújik amögött, hogy miért kaptam a feleségemtől ezt az ajándékot. 1940 szeptemberében London bombázása pont a születésem előtti napon kezdődött.¹ Édesanyám a kórházi szobában hallgatta a légitámadásról szóló beszámolót, és ekkor határozta el, hogy a rádiós hírolvasó keresztnéve után a Quentin nevet adja nekem.

Az énekesnő, Vera Lynn, most 93 éves. Tavaly újra kiadták a háborús időkből származó néhány dalát, melyek azonnal felkerültek a brit zenei toplistákra. Akik kicsit idősebbek közöttetek, emlékeznek még néhány dalára, például a „The Whit Cliffs of Dover” (Dover fehér sziklái) című dalra.

A „When the Lights Go on Again All over the World” (Ha újra kigyúlnak a világban a fények) című dal milyen megérintett. Két dolgot juttatott eszembe. Először is egy brit államférfi prófétai kijelentését, aki így szólt:

„Európa-szerte kihunynak a fények, és a mi időnkben már nem fogjuk meglátni, hogy újra felgyulladnak.”² Egyúttal pedig felidézte bennem a Londonhoz hasonló brit városokat ért légi bombázásokat is. Elsötétítést rendeltek el, hogy a támadó bombázók nehezebben találjanak rá a célra. Lekapcsolták a lámpákat, és behúzták a függönyöket.

Az ének annak a derűlátó reménynek adott hangot, hogy a szabadság és a világosság újra visszatér. Mi, akik tudjuk, milyen szerepet játszik a Szabadító, valamint Krisztus világossága³ a jó és a gonosz közötti folyamatos viaszályban, a háború és az erkölcsi küzdelem közötti párhuzam napjainkban is nyilvánvaló. Minden ember Krisztus világosságánál tehet különbséget jó és gonosz között.⁴

A szabadság és a világosság megszerzése, illetve megtartása soha nem volt könnyű. A gonosz seregei a mennyei háború óta minden lehetséges eszközt bevetnek az önrendelkezés elpusztítására és a világosság kioltására. Soha nem volt erősebb az erkölcsi alapelvek és a vallásszabadság elleni roham.

Utolsó napi szentekként minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a világosság megőrzéséért és azért, hogy